גמרא

הגמרא מביאה את פסק ההלכה במחלוקת רבי עקיבא ורבי יהודה בן בבא במשנה: **אָמַר רַב יוֹסֵף אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, הֲלָכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא,** שאמר שלא הקילו לטלטל על ידי פסים רק בבאר של רבים. ומביאה הגמרא מימרא נוספת של שמואל, **וְאָמַר רַב יוֹסֵף אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, לֹא הוֹתְרוּ פַּסֵּי בֵּירָאוֹת, אֶלָּא לִבְאֵר מַיִם חַיִּים בִּלְבָד,** וכרבי יהודה בן בבא, שאמר שלא התירו לטלטל על ידי פסים אלא בבאר ולא בבור.

מבארת הגמרא: **וְצָרִיכָא** – והוצרך שמואל להשמיענו את שתי המימרות הללו, **דְּאִי אַשְׁמְעִינַן** – שאם היה משמיענו שמואל רק **שְׁהַלָּכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא, הָוֵה אָמֵינָא** – הייתי יכול לומר, שרבי יהודה בן בבא סובר **דְּרַבִּים וַאֲפִילּוּ מְכוּנָסִין** – שכל שהוא מקום של רבים, התירו לטלטל בו על ידי פסי ביראות, ואפילו בבור של מים מכונסים, **וְאַאי דְּקָתָנֵי** – ומה שאמר רבי יהודה בן בבא, שאין עושין פסים אלא **לִבְאֵר הָרַבִּים,** אמר כן רק **לְאַפּוֹקֵי מְדְּרַבִּי עֲקִיבָא** – להוציא ממה שאמר רבי עקיבא, שפסים מתירים גם בבאר של יחיד, ובא רבי יהודה בן בבא לחלוק עליו ולומר, שאף בבאר לא התירו אלא לרבים, **קָא מַשְׁמַע לָן** – השמיענו שמואל במה שאמר **דְּלֹא הוֹתְרוּ פַּסֵּי בֵּירָאוֹת אֶלָּא לִבְאֵר מַיִם חַיִּים,** שאף במקום השייך לרבים לא התיר רבי יהודה בן בבא רק בבאר ולא בבור. **וְאִי אַשְׁמְעִינַן** רק את המימרא שלא הותרו פסי ביראות אלא **לִבְאֵר מַיִם חַיִּים, הָוֵה אָמֵינָא** – הייתי יכול לומר, שבכל באר מים חיים מתיר שמואל, **לֹא שָׁנָא** – בין בבאר **דְּרַבִּים, וְלֹא שָׁנָא** – ובין בבאר **דְּיָחִיד, קָא מַשְׁמַע לָן** – לכן השמיענו שמואל **שֶׁהֲלָכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא,** שאמר שלא התירו אלא בבאר של רבים, ולא בבאר של יחיד.

משנה

מִן הַתּוֹרָה, כל מקום שהוא מוקף מחיצות, אף אם הוא גדול מאוד, רשות היחיד הוא, ומותר לטלטל בכולו, וחכמים גזרו שמקום שהוא גדול יותר משבעים אמה וארבעה טפחים על שבעים אמה וארבעה טפחים, שהוא דומה קצת לרשות הרבים, לא יהיה דינו כרשות היחיד, ונחלקו תנאים במשנה, בפרטי גזירה זו.

וְעוֹד דין בהלכות מחיצות שבת **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא, הַגִּינָּה** – מקום שזורעים שם ירקות, **וְהַכַּרְפַּס** – מקום גדול מחוץ לעיר, שעשוי להניח שם עצים, **שֶׁהֵן** – שגודלם הוא **שִׁבְעִים אַמָּה וְשִׁירַיִים** [–בלומר, ועוד שיעור מועט פחות מאמה, והוא ארבעה טפחים], **עַל שִׁבְעִים אַמָּה וְשִׁירַיִים, הַמּוּקָּפוֹת גֶּדֶר גָּבוֹהַּ עֲשָׂרָה טְפָחִים, מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** כדין רשות היחיד, **וּכְלִבְדָּ שֶׁיְּהֵא בָּהּ שׁוֹמְרָה** – סוכה שעשויה לשומרים, **אוֹ** שיהא בה **בֵּית דִּירָה** – בית שדרים בו, **אוֹ שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה לָעִיר,** שכיון שהיא סמוכה לביתו, דעתו להשתמש שם תדיר, והרי זה כמו שדרים שם. שסבר רבי יהודה בן בבא, שגזרו חכמים, שאף מקום שאינו גדול יותר משבעים אמה ושיריים, לא יהיה דינו כרשות היחיד, רק אם הוקף לדירה, כלומר, שהמחיצות משמשות לדור בהם. **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲפִילּוּ** אם **אֵין בָּהּ** [–בקרפף או בגינה], **אֶלָּא בּוֹר** – חפירה עגולה, **וְשִׂיחַ** – חפירה ארוכה וצרה, **וּמְעָרָה** – חפירה מקורה, כלומר, שיש בה אחד מאלו, **מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** כדין רשות היחיד. **רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֲפִילּוּ אֵין בָּהּ אֲפִילּוּ מָבָל** – האמורים לעיל, שלא נעשה ההיקף בשביל דירה כלל, אף על פי כן **מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** כדין רשות היחיד, **וּכְלִבְדָּ שֶׁיְּהֵא בָּהּ שִׁבְעִים אַמָּה וְשִׁירַיִים עַל שִׁבְעִים אַמָּה וְשִׁירַיִים,** כלומר, שלא יהיה ההיקף גדול יותר משבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים.

המשנה מביאה עוד מחלוקת תנאים בדין קרפף וגינה שאין בהם שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים: **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר,** גינה וקרפף שאין בהם שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים ולא הוקף לדירה, **אִם הָיְתָה אַרְבָּהּ יָתֵר עַל רָחְבָּהּ,** כלומר, שלא היו ארכה ורחבה שוים, אלא צד אחד ארוך יותר מהצד השני, **וַאֲפִילּוּ** אם הוא ארוך יותר רק **בְּאַמָּה אַחַת, אֵין מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** יותר מארבע אמות, ואפילו אם אין שטחה מרובה יותר ממקום של שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים, משום שלא התירו חכמים לטלטל במקום שאין בו שבעים אמה ושיריים, אלא כשהוא בצורה מרובעת. **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, אֲפִילּוּ** אם **אָרְכָּהּ** הוא **פִּי שְׁנַיִם בְּרָחְבָּהּ** [–מרחבה], **מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** כדין רשות היחיד.

המשנה מביאה דעה שחולקת על כל התנאים המוזכרים עד כאן: **אָמַר רַבִּי אֶלְעָאי, שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי אֶלְעָזָר,** שגינה או קרפף מותר לטלטל בכולה כדין רשות היחיד, **וַאֲפִילּוּ** אם **הִיא** גדולה **כְּבֵית כּוֹר** – כמקום זריעת כור חיטים, ואף אם אין בה בית דירה.

המשנה מביאה עוד שתי הלכות שאמר רבי אלעאי יחד עם הלכה זו: **וְכֵן שָׁמַעְתִּי מִפִּיו** [–מרבי אלעזר], **אֲנָשִׁי חֲצַר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עֵירַב** – ולא נתן חלק בעירוב עם שאר בני החצר, ובשבת ביטל את רשותו לכל בני החצר, כדי שלא יאסור עליהם להוציא מבתיהם לחצר, **בֵּיתוֹ** של אדם זה שלא עירב **אָסוּר מִלְּהַכְנִיס וּלְהוֹצִיא** ממנו לחצר, **לוֹ** – לצרכו, **אֲבָל לָהֶם** – לשאר בני החצר, **מוּתָּר** להוציא ולהכניס לביתו דרך החצר. **וְכֵן שָׁמַעְתִּי מִפִּיו** [–מרבי אלעזר], **שְׁיוֹצְאִין בְּאבילת עֲרַכְבָּלִין** [–מין עשב מר] ידי חובת אכילת מרור **בְּפֶסַח. וְחָזַרְתִּי עַל כָּל תַּלְמִידָיו** של רבי אלעזר, **וּבִקַּשְׁתִּי** – וחיפשתי **לִי חָבֵר,** שיאמר אף הוא ששמע הלכות אלו מרבי אלעזר, **וְלֹא מָצָאתִי.**

גמרא

הגמרא מבארת מדוע אמרה המשנה 'ועוד' אמר רבי יהודה בן בבא. שואלת הגמרא: **מַאי תָּנָא** – איזה דין אמר רבי יהודה בן בבא קודם לכן לגבי גינה וקרפף **דְּקָתָנֵי** – שמשום כך אמרה המשנה את דבריו אלו בלשון **'וְעוֹד'. אִילֵימָא** – ואם נרצה לומר, **שְׁמֻשּׁוּם דְּתָנָא לֵיהּ חָדָא לְחוּמְרָא** – שאמר רבי יהודה בן בבא קודם לכן חומרא אחת לגבי דבר אחר, **וְקָתָנֵי אַחֲרִיתִי** – ועתה הוא אומר חומרא נוספת, **מִשּׁוּם הָכִי קָתָנֵי** – משום כך הביאה המשנה את דבריו בלשון **וְעוֹד,** ואף על פי ששתי החומרות נאמרו בענינים שונים, אם כן יקשה, **וְהָא** – הרי **רַבִּי יְהוּדָה דְּתָנָא לֵיהּ חָדָא לְחוּמְרָא** – ששנה במשנה לעיל (יח.) דין אחד לחומרא, שאמר שאין עושים פסי ביראות להתיר מקום גדול יותר מבית סאתיים, **וְקָתָנֵי אַחֲרִיתִי** – ובמשנה שאחריה (לעיל כב.) אמר רבי יהודה עוד חומרא, שאמר שאם יש דרך הרבים שעוברת בין פסי ביראות, צריך להטות את הילוך הרבים אל מחוץ לפסים, **וְלֹא קָתָנֵי** – ולא הביאה המשנה את דבריו בלשון **וְעוֹד.**

מתרצת הגמרא: אכן שייך לומר 'ועוד', גם כששתי החומרות אינן עוסקות באותו ענין, **וְהָתָם** – שם, בדברי רבי יהודה, הטעם שלא אמרה המשנה 'ועוד', הוא משום **דַּאֲפְסְקוּהָ רַבָּנָן** – שדברי חכמים מפסיקים בין דברי רבי יהודה, שבמשנה הראשונה אחר דברי רבי יהודה, הביאה המשנה את דברי חכמים שחלקו עליו, אבל **הָכָא** – כאן, בדברי רבי יהודה בן בבא, **לֹא אַפְסְקוּהָ רַבָּנָן** – לא הופסקו דברי רבי יהודה בן בבא על ידי דברי חכמים, ומשום כך אמרה המשנה 'ועוד'.

מקשה הגמרא: **וְכָל הֵיכָא דְּאַפְסְקוּהָ רַבָּנָן** – וכי בכל מקום שהופסקו דברי תנא על ידי דברי חכמים שנחלקו עליו, **לֹא קָתָנֵי** – אין המשנה אומרת **'וְעוֹד', וְהָא** – והרי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּסוּכָּה** – דברי רבי אליעזר במסכת סוכה (לז.), **דְּאַפְסְקוּהָ רַבָּנָן** – שהופסקו דבריו על ידי דברי חכמים, **וְקָתָנֵי וְעוֹד** – ואף על פי כן אמרה המשנה בדבריו האחרונים 'ועוד'. מתרצת הגמרא: **הָתָם** – שם בסוכה, **בְּמִילְּתֵיהּ הוּא דְּאַפְסְקוּהָ** – חכמים הפסיקו את דברי רבי אליעזר בענין שדיבר בו רבי אליעזר, ואין זה נחשב הפסקה שלא יוכלו לומר בדבריו האחרונים 'ועוד', אבל **הָכָא** – כאן, בדברי רבי יהודה, **בְּמִילְּתָא אַחֲרִיתִי אַפְסְקוּהָ** – חכמים הפסיקו את דברי רבי יהודה בענין שלא דיבר בו רבי יהודה, שרבי יהודה דיבר לגבי פסי ביראות, וחכמים דיברו גם לענין גינה וקרפף ודיר וסדר, ומשום כך לא ניתן לומר בדברי רבי יהודה האחרונים 'ועוד'.

שנינו במשנה: **רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֲפִילּוּ אֵין בָּהּ** [–בגינה או בקרפף] **אֶחָד מִכָּל אֵלּוּ** הדברים שאמרו רבי יהודה בן בבא ורבי עקיבא, **מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ** כדין רשות היחיד.

הגמרא מבארת את דעת רבי עקיבא. מקשה הגמרא: דעת רַבִּי עֲקִיבָא הֵיכִּינוּ דעת תַּנָּא קַמָּא, כלומר, כדעת חכמים שבמשנה לעיל (יח.), שאף הם אמרו שלא נאמר השיעור של בית סאתיים, שהם שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים, רק בגינה וקרפף שהם מקומות שלא הוקפו לדירה, אבל מקומות שהוקפו לדירה, אף ביותר משיעור זה מותר לטלטל בכולם, וקשה, שבמשנה נראה שרבי עקיבא בא לחלוק על כל התנאים האמורים במשנה עד כאן. מתרצת הגמרא: אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ – נחלקו תנא קמא ורבי עקיבא בְּדָבָר מוֹעָט – בשיעור קטן הנוסף על שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים. הגמרא מביאה ברייתא שבה מבואר שיעור זה: דְּתַנְיָא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, דָּבָר מוֹעָט – שיעור קטן יֵשׁ בנוסף עַל שִׁבְעִים אַמָּה וְשִׁירַיִם, שאף בשיעור זה מותר לטלטל בו, וְלֹא נָתְנוּ חֲכָמִים בּוֹ שִׁיעוּר, כלומר, שלא חשו חכמים לפרט גם את השיעור הזה, וְכַמָּה הוּא שִׁיעוּר זה, מקום שראוי לזרוע בו סָאתַיִם חיטים, שהוא גדול כַּחֲצַר הַמִּשְׁכָּן, ושיעור זה הוא מעט יותר מאצבע בנוסף על שבעים אמה ושיריים. תנא קמא סבר, שדקדקו חכמים בשיעורם, וכיון שחצר המשכן היתה בית סאתים, התירו לטלטל עד שיעור זה, אלא שלא חשו חכמים להזכיר שיעור זה, ורבי עקיבא סבר שלא דקדקו חכמים כל כך, וכל שהוא יותר משבעים אמה ושיריים, אמרו שאם אינו מוקף לדירה אסור לטלטל בו.

מבררת הגמרא: מְנָא הָנֵי מִילֵּי – מהיכן למדנו דברים אלו, לחשב כמה יוצא שטח חצר המשכן כשמרבעים אותו, ולשער באיסורי שבת לפי שיעור זה. משיבה הגמרא: אָמַר רַב יְהוּדָה, דְּאָמַר קְרָא – שנאמר בפסוק לגבי מידות חצר המשכן (שמות כז יח), 'אֹרֶךְ הֶחָצֵר מֵאָה בָאַמָּה, וְרֹחַב חֲמִשִּׁים בַּחֲמִשִּׁים', ולא מובן מדוע 'חמישים בחמישים', ויש לדרוש פסוק זה כך, שאָמְרָה תּוֹרָה, טוֹל חֲמִשִּׁים אמה משטח אורך חצר המשכן, וְסַבֵּב אותם סביב חֲמִשִּׁים אמה האחרים, כלומר, שתרבע את חצר המשכן. פסוק זה מרמז שלריבוע כזה יש משמעות לענין הלכה אחרת, והיינו לענין שיעור רשות היחיד באיסורי שבת.

שואלת הגמרא: פַּשְׁטֵיהּ דִּכְתָבָא בְּמַאי כְּתִיב – לפי פשטות הפסוק, שמדבר בחצר המשכן, מה הפירוש של 'בחמשים' שנאמר בפסוק. משיבה הגמרא: אָמַר אַבָּיֵי, שבא הפסוק לומר, הַעֲמֵד – שיש להעמיד את הַמִּשְׁכָּן עַל שִׁפַּת חֲמִשִּׁים – במקום שבו כלים חמישים אמה מפתח החצר, כְּדֵי שֶׁיְּהֵא – שבאופן זה ישארו מהחצר סביב המשכן חֲמִשִּׁים אַמָּה לְפָנָיו – לפני המשכן, וְעֶשְׂרִים אַמָּה לְכָל רוּחַ וְרוּחַ – לשאר הצדדים, שהמשכן היה אורכו שלושים אמה, ורחבו עשר אמות, ובשהוא עומד באמצע רוחב החצר, בקצה חמישים אמה מתחילת החצר, נמצא שיש משני צידיו ומאחוריו עשרים אמות לכל רוח [ציור ג]. וזהו מה שנאמר בפסוק 'חמשים בחמשים', דהיינו שלפני המשכן יהיה חצר של חמישים על חמישים אמות.

שנינו במשנה: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הָיְתָה אָרְכָּהּ כו' יתר על רחבה אפילו אמה אחת, אין מטלטלים בתוכה. הגמרא מקשה סתירה בדברי רבי אליעזר. מקשה הגמרא: איך יתכן שאמר רבי אליעזר שאם ארכה יותר מרחבה אפילו אמה אחת, אין מטלטלים בתוכה, וְהָתַנְיָא – והרי שנינו בברייתא, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הָיְתָה [–הגינה או הקרפף] בצורה כזו, שאָרְכָּהּ, יֶתֶר עַל פִּי שְׁנַיִם בָּרְחָבָהּ – ארוך יותר מפי שנים מרחבה, אֲפִילּוּ בְּאַמָּה אַחַת, אֵין מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ, אבל אם אורכה יותר מרחבה פחות מפי שנים, מטלטלים בה, וקשים דברי רבי אליעזר זה על זה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַב כְּיבִי בַּר אַבָּיֵי, כִּי תָּנֵן נַמֵּי מַתְנִיתִין – אף מה ששנינו בדברי רבי אליעזר במשנתינו, שאם ארכה יתר על רחבה אפילו אמה אחת אין מטלטלים בה, [יֶתֶר עַל] פִּי שְׁנַיִם בָּרְחָבָהּ תָּנֵן – פירושו הוא שארכה הוא יותר באמה אחת מפי שנים מרחבה.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כן, שלא אסר רבי אליעזר במשנה רק אם ארכה יותר מפי שנים מרחבה, קשה, דְּהֵיינוּ רַבִּי יוֹסֵי – שזה מה שאמר רבי יוסי במשנה, ובמה נחלקו רבי אליעזר ורבי יוסי. מתרצת הגמרא: אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ – נחלקו רבי אליעזר ורבי יוסי, בְּרִיבּוּעָא דְּרִיבְּעוּהָ רַבָּנָן, כלומר, במה שדרשו חכמים ממה שנאמר 'בחמשים' שיש לשער את שטח חצר המשכן, כמה הוא עולה בחצר מרובעת. שרבי אליעזר לא דרש דרשה זו, וסבר, שעיקר דינה של רשות היחיד הוא במקום שארכו פי שנים מרחבו כחצר המשכן, אלא שאמרו, שאין צריך שיהיה דווקא אורכו יתר על רחבו, אלא אף אם ארכו ורחבו שווים, גם כן מותר לטלטל בו. ואילו רבי יוסי סבר דרשה זו, ועל כן סבר, שעיקר דין רשות היחיד הוא במקום שארכו ורחבו שוים, אלא שאמרו שאף אם אין ארכו ורחבו שוים, כל שארכו אינו יותר מפי שנים מרחבו מותר לטלטל בו, ומשום כך יש להורות לכתחילה שיש לעשות מקום שארכו ורחבו שוים.

שנינו במשנה: רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר כו' אפילו ארכה פי שנים ברחבה מטלטלים בתוכה. הגמרא דנה מהו פסק ההלכה במחלוקת רבי אליעזר ורבי יוסי, ובמחלוקת רבי יהודה בן בבא ורבי עקיבא: אֵיתָמַר, אָמַר רַב יוֹסֵף אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, הֲלָכָה כְּרַבִּי יוֹסֵי שאף קרפף שארכו פי שנים מרחבו, מותר לטלטל בו. וְרַב כְּיבִי אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, שֶׁהֲלָכָה כְּרַבִּי עֲקִיבָא שאמר שמקום שהוא פחות משבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים, מותר לטלטל בתוכו אף אם לא הוקף לדירה. אומרת הגמרא: וְתַרְוַיְיהוּ לְקוּלָּא – ושתי המימרות של שמואל הללו, הם להקל, שפסק שמואל בשתי מחלוקות אלו כדברי המיקל. וּצְרִיכָא – והוצרך שמואל להשמיענו את שתי המימרות הללו, דְּאִי אַשְׁמְעִינַן – שאם היה שמואל משמיענו רק שֶׁהֲלָכָה כְּרַבִּי יוֹסֵי, ולא היה משמיענו שהלכה כרבי עקיבא, הָוֶה אֲמִינָא – הייתי יכול לומר, שאף שהלכה כרבי יוסי שאף כשאורכה פי שנים מרחבה מטלטלים בתוכה, מכל מקום אין מטלטלים בתוכה עַד דְּאִיכָּא – שיהיה בה שׁוֹמְרָה אוֹ בֵּית דִּירָה, קָא מַשְׁמַע לָן – משמיענו שמואל, שאין הדין כן, אלא הֲלָכָה כְּרַבִּי עֲקִיבָא, שאמר שכל שאין בו שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים, אין צריך שיהיה בו שומרה או בית דירה. וְאִי אַשְׁמְעִינַן – ואם היה שמואל משמיענו רק שֶׁהֲלָכָה כְּרַבִּי עֲקִיבָא, הָוֶה אֲמִינָא – הייתי יכול לומר, שרק היקף מחיצות שאורכו ורוחבו שוים מותר לטלטל בתוכו, אבל היקף דְּאָרְיֵיהּ וְקַטְּיֵן – שצידו אחד ארוך וצדו אחד קצר, לָא – אין מטלטלים בתוכו, קָא מַשְׁמַע לָן – השמיענו שמואל, שֶׁהֲלָכָה כְּרַבִּי יוֹסֵי, שאף כשארכו פי שנים מרחבו, מטלטלים בו.

הגמרא דנה במקום שהוקף לדירה, ונזרעו בו זרעים, אם מותר לטלטל בו. שנינו בברייתא: כַּרְפַּף – מקום גדול שעשוי להניח שם עצים, שֶׁהוּא גדול יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם, שֶׁהוּקַּף לְדִירָה, וְנִזְרַע רוּבּוֹ, שוב אינו נחשב במקום שהוקף לדירה, שמקום הזרוע בזירעונים, אין בני אדם משתמשים בו לדירה, וכיון שרוב הקרפף נזרע, אף המיעוט שלא נזרע, בטל לרוב הקרפף, וַהֲרֵי הוּא כְּגִינָּה – כמקום שזורעים בו ירקות, שהוא מקום שאינו עשוי לדירה, וְאָסוּר לטלטל בו. אבל אם נִטַּע רוּבּוֹ באילנות, אין האילנות גורמים שיחשב כמקום שאינו עשוי לדירה, שדרך בני אדם להסתופף תמיד בצל אילנות, וַהֲרֵי הוּא עדיין כְּחָצֵר, וּמוּתָּר לטלטל בכולו.

מבארת הגמרא: מה שאמרו בברייתא שאם נִזְרַע רוּבּוֹ, אסור לטלטל בו, אָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ, לֹא אָמְרָן – לא אמרה הברייתא דין זה, אֶלָּא כשהמקום שנזרע הוא יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם, אֲבָל אם המקום שנזרע, הוא רק בֵּית סָאתַיִם, מוּתָּר לטלטל בכל הקרפף. שאף שהמקום שנזרע הוא מקום שאינו משמש לדירה, כל שאינו יותר מבית סאתים, אף אם אינו משמש לדירה מותר לטלטל בו. ונמצא שיש באותו היקף שני סוגי מקומות, שהמקום שנזרע נקרא גינה, שהוא נחשב למקום שאינו עשוי לדירה, ומותר לטלטל בו משום שאינו גדול יותר מבית סאתיים, והמקום שלא נזרע הוא חצר, שהוא מקום שעשוי לדירה, ומשום כך מותר לטלטל בו. ואף ששני מקומות אלו פרוצים הם זה לזה, כיון ששניהם הם מקומות שמותר לטלטל בהם, אינם אוסרים זה את זה בטלטול.

המשך בעמ' קמז

מבררת הגמרא: **כְּמַאן** – כדעת מי העמיד רב הונא בריה דרב יהושע את הברייתא, שמשום כך אמר שאף שהחלק הזרוע והחלק שאינו זרוע פרוצים זה לזה, אינם אוסרים זה את זה בטלטול.

משיבה הגמרא: **כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן** שסובר שקרפף וחצר, אף אם הם של שני בני אדם, אינם אוסרים זה על זה, **דְּתָנֵי** (להלן פט.), **רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, אֶחָד** [–בין] **גְּזוּת וְאֶחָד** [–ובין] **חֲצִירוֹת וְאֶחָד** [–ובין] **קַרְפִּיפוֹת,** כולן **רְשׁוּת אַחַת הֵן לְגבי בֵּלִים שֶׁשָּׁבְתוּ בְּתוֹכָן,** שכלים ששבתו בחצר, מותר להוציאם לחצר אחרת, או לגג אחר או לקרפף אחר, אף אם הם שייכים לאנשים אחרים, **וְלֹא לְגבי בֵּלִים שֶׁשָּׁבְתוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת,** שאף שמותר להוציאם לחצר ששייכת לאותו הבית, מכל מקום כיון ששבתו בבניסת היום בתוך הבית, אסור להוציאם מהחצר לגג או לקרפף, ואף אם הגג או הקרפף שייכים גם כן לבעל הבית, משום שהבית והקרפף שתי רשויות הן.

מקשה הגמרא: **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן נַמִּי** – אף לדעת רבי שמעון, יש לאסור לטלטל בקרפף שנזרע רובו, אף אם המקום שנזרע הוא בית סאתים, **שֶׁכֵּיוָן דְּנִזְרַע רוּבּוֹ** של הקרפף, **הֲוֵי הַהוּא מְעוּטָא** – הרי אותו מיעוט שלא נזרע